

zezwoleń prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwej ze względu na miejsce położenia tego mienia, wydanego na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów szczególnych.

Art. 18. 1. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. z 1946 r. Nr 71, poz. 389 i z 1947 r. Nr 66, poz. 410),
- 2) ustawa z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. Nr 10, poz. 75).

2. Przepisy wymienione w ust. 1 mają jednak zastosowanie do inkasowania i dochodzenia należności przypadających z tytułu ceny sprzedaży lub czynszu dzierżawnego za nieruchomości przekazane w ich trybie.

3. Minister Finansów może w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej zlecić inkaso i dochodzenie powyższych należności innym instytucjom lub organom niż wskazane w art. 26 i 31 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. z 1946 r. Nr 71, poz. 389 i z 1947 r. Nr 66, poz. 410).

Art. 19. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 20. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

327

DEKRET

z dnia 10 grudnia 1952 r.

o wydawaniu Dziennika Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych.

Art. 1. Minister Kolei wydaje w porozumieniu z Ministrami Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych.

Art. 2. W Dzienniku Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych ogłasza się:

- 1) zarządzenia Ministrów: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi, dotyczące taryf za przewóz osób, bagażu oraz przesyłek ekspresowych i towarowych w komunikacji kolejowej, drogowej, lotniczej, morskiej, przybrzeżnej i wodnej śródlądowej oraz zarządzenia dotyczące taryf za czynności usługowe związane z pobytem statków w portach morskich i taryf za czynności usługowe wykonywane przez przedsiębiorstwa robót ładunkowych;
- 2) inne zarządzenia, decyzje, instrukcje, okólniki i obwieszczenia w sprawach taryfowych i przewozowych komunikacji wymienionych w pkt 1, jeżeli ogłoszenie jest przewidziane w obowiązującym przepisie lub w ogłaszanej akcie.

Art. 3. Akty ogłaszane w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych wchodzi w życie piętnastego dnia po ich ogłoszeniu, jeżeli same nie stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Na każdym numerze Dziennika Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych oznacza się dzień jego wydania.

2. Dzień wydania jest dniem prawnego ogłoszenia aktów zamieszczonych w numerze.

Art. 5. Minister Kolei prostuje w drodze obwieszczenia błędy w ogłoszonych tekstach aktów prawnych.

Art. 6. Traci moc dekret z dnia 19 września 1946 r. o wydawaniu Dziennika Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 51, poz. 286).

Art. 7. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Kolei w porozumieniu z Ministrami Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi.

Art. 8. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

328

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 grudnia 1952 r.

w sprawie odszkodowania z tytułu ograniczeń wprowadzonych na obszarach uznanych za szczególnie ważne dla obrony kraju.

Na podstawie art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 6 września 1951 r. o obszarach szczególnie ważnych dla obrony kraju (Dz. U. Nr 46, poz. 341) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1951 r. o obszarach szczególnie ważnych dla obrony kraju (Dz. U. Nr 46, poz. 341).

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu użyte jest określenie „prezydium rady narodowej”, rozumie się przez to prezydium powiatowej rady narodowej, rady narodowej mia-

sta stanowiącego powiat lub dzielnicowej rady narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi.

§ 3. 1. Odszkodowanie z powodu wprowadzenia wymienionych w art. 1 ograniczeń w prawach własności do nieruchomości lub w innych prawach związanych z nieruchomością obejmuje wynagrodzenie szkody rzeczywistej.

2. Uznaje się, że szkoda rzeczywista następuje w przypadkach:

- 1) gdy osoba ograniczona w prawach zmuszona jest ponieść wydatek jednorazowy lub ponosić wydatki okresowe dla usunięcia lub zmniejszenia przeszkód utrudniających w znacznym stopniu korzystanie z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem, a spowodowanych ograniczeniami wymienionymi w ust. 1;
- 2) gdy osoba ograniczona w prawach została wskutek wprowadzenia ograniczeń pozbawiona w całości lub w części pobieranych przed ich wprowadzeniem przychodów z nieruchomości;
- 3) zbycia na skutek zarządzenia organu określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 1 nieruchomości lub praw związanych z nieruchomością za cenę niższą od sumy odszkodowania, jakie przed wprowadzeniem ograniczeń przypadłoby za nieruchomość lub prawa z nią związane w razie wywłaszczenia na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31).

§ 4. 1. Prawo do odszkodowania (§ 3) nie przysługuje osobom, które w chwili wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 1 były już w tym samym rozmiarze na podstawie dotychczasowych przepisów ograniczone w swych prawach związanych z nieruchomością.

2. Odszkodowanie nie należy się w przypadkach:

- 1) wydania nakazu usunięcia lub zmiany budowli i urządzeń, wniesionych bez zezwolenia właściwego organu oraz takich budowli i urządzeń, co do których ze sposobu ich wykonania, czasu powstania albo innych okoliczności da się stwierdzić, że zostały dokonane w celu osiągnięcia odszkodowania;
- 2) odmowy udzielenia przez właściwy organ zezwolenia na wzniesienie lub zmianę budowli i urządzeń, co do których da się stwierdzić, że zostały one zaprojektowane w celu osiągnięcia odszkodowania.

§ 5. 1. Przy szacowaniu szkód wynikających z konieczności ponoszenia wydatków okresowych lub pozbawienia przychodów z nieruchomości uwzględnia się wydatki lub przychody za okres nie przekraczający trzech lat.

2. Odszkodowanie z powodu pozbawienia przychodów z nieruchomości nie może przekraczać 50% sumy odszkodowania, jakie przypadłoby za nieruchomość

w razie jej wywłaszczenia na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

§ 6. W sprawie odszkodowania orzeka prezydium rady narodowej właściwej ze względu na miejsce położenia nieruchomości. Prezydium rady narodowej orzeka po wysłuchaniu opinii powołanych przez siebie rzeczoznawców lub rzeczoznawcy.

§ 7. 1. Odszkodowanie przyznaje się na wniosek poszkodowanego, złożony prezydium właściwej rady narodowej.

2. We wniosku należy:

- 1) wymienić nieruchomość, w stosunku do której wprowadzono ograniczenie;
- 2) określić rodzaj ograniczenia;
- 3) określić szczegółowo rodzaj i wysokość poniesionych szkód oraz powołać dowody na ich stwierdzenie.

3. Do wniosku należy dołączyć dokumenty stwierdzające prawo własności nieruchomości lub praw z nią związanych, a w razie potrzeby — również niezbędne plany i opisy.

§ 8. Orzeczenie prezydium rady narodowej powinno być wydane najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy od dnia złożenia wniosku o przyznanie odszkodowania.

§ 9. 1. Od orzeczenia prezydium rady narodowej przysługuje osobie zainteresowanej prawo wniesienia odwołania do prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia.

2. Odwołanie wnosi się na piśmie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem prezydium rady narodowej, które wydało orzeczenie.

§ 10. 1. Prezydium rady narodowej przesyła ostateczne orzeczenie o przyznaniu odszkodowania do Ministra Obrony Narodowej, który w ciągu 30 dni od dnia otrzymania orzeczenia dokona wypłaty odszkodowania.

2. Tryb wypłaty sum przekraczających 15.000 zł ustali Minister Finansów.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Obrony Narodowej i Finansów.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: B. Bierut

329

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW I MINISTRA BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 15 grudnia 1952 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o dowodach osobistych.

Na podstawie art. 18 ust. 1 dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 55, poz. 382) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Powołane w rozporządzeniu:

- 1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają arty-

kuly dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 55, poz. 382);

- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy rozporządzenia.

Rozdział 2.

Wpisy dotyczące przyjęcia i zwolnienia z pracy.

§ 2. 1. Państwowe i spółdzielcze zakłady pracy oraz organizacje społeczne o znaczeniu ogólnopaiństwo-